

Sygn. akt IV U 48/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania T. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 listopada 2015 roku nr (...)

w sprawie T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

przy udziale zainteresowanego M. J.

o podleganie ubezpieczeniom

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż ustala, że T. J. począwszy od dnia 21 maja 2015 roku podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. J..

Sygn. akt IV U 48/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 11 stycznia 2017 r.

Decyzją z dnia 20.11.2015 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że T. J. jako pracownik u płatnika składek M. J. nie podlega z tytułu umowy o pracę obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 21.05.2015 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że łącząca płatnika składek z ubezpieczonym umowa o pracę zawarta została dla pozorów, co oznacza, że jest nieważna na podstawie art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. Brak jest dowodów aby stosunek pracy był świadczony, umowa o pracę została zawarta w celu nabycia przez T. J. uprawnień do świadczeń ubezpieczeniowych.

Odwołanie od tej decyzji wniósł T. J. domagając się jej zmiany i ustalenia, że jako pracownik u płatnika składek M. J. podlega z tytułu umowy o pracę obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 21.05.2015 r. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż wbrew twierdzeniom organu rentowego, świadczył pracę u płatnika składek zgodnie z zawartą umową o pracę, nie była to pozorna umowa o pracę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Zainteresowany M. J. popierał odwołanie i domagał się zmiany zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Ubezpieczony T. J. ukończył studia licencjackie w (...)w T. na kierunku Turystyka i Rekreacja. Od 2.07.2007 r. do 20.12.2010 r. pracował w składzie budowlanym w W. u T. P. FHU (...). W okresie od dnia 17.01.2011 roku do dnia 27.12.2011 roku był zarejestrowany jako bezrobotny. Był ubezpieczony w KRUS na wniosek jako rolnik w okresie od dnia 1.10.2012 roku do dnia 25.03.2013 roku oraz w mocy ustawy od dnia 26.03.2015 roku do dnia 31.08.2013 roku.

dowód:

- akta ZUS,
- akta osobowe T. J.

W dniu 31.08.2013 r. ubezpieczony T. J. zawarł z M. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą(...) w W. umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 01.09.2013r. Na podstawie tej umowy ubezpieczonemu powierzone zostało stanowisko menadżera w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 5.950,00 zł brutto miesięcznie. M. J. zatrudnił brata za takim wynagrodzeniem ponieważ obawiał się, że ten wyjedzie do pracy za granicę, gdzie wcześniej już pracował i gdzie zaoferowano mu lepsze warunki. Zgodnie z zakresem czynności, do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku menadżera (...)należało nadzorowanie pracy podległego personelu w kuchni, na sali restauracyjnej i barze; dbanie o estetykę produkcji potraw, wystroju sali restauracyjnej i baru; pełnienie nadzoru nad prawidłową jakością potraw i napojów oraz nad ich estetyką przy podawaniu konsumentom; kontrolowanie opracowań kalkulacyjnych, analizowanie i kształtowanie ceny sprzedaży; sprawowanie kontroli w zakresie obsługi klienta; rozpatrywanie reklamacji gości oraz ścisła współpraca z właścicielem restauracji.

Decyzją z dnia 13.03.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że T. J. jako pracownik u płatnika składek M. J. nie podlega z tytułu umowy o pracę obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 01.09.2013 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że łącząca płatnika składek z ubezpieczonym umowa o pracę zawarta została dla pozoru.

Odwołania od tej decyzji wnieśli T. J. i M. J. i po ich rozpatrzeniu prawomocnym wyrokiem z dnia 24 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż T. J. podlega od 1 września 2013 roku obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. J.. Sąd ustalił, że między stronami powstał ważny stosunek pracy i był on faktycznie realizowany, odwołujący T. J. podlega więc ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

dowód:

- akta ZUS,
- akta osobowe T. J.,
- dokumenty prywatne i urzędowe zalegające w aktach IV U 509/14, w szczególności wyrok z uzasadnieniem,
- zeznania M. J.

T. J. był nieprzerwanie niezdolny do pracy z powodu choroby począwszy od dnia 11 września 2013 roku do dnia 25.03.2015 roku. Przebywał na zasiłku chorobowym i świadczeniu rehabilitacyjnym. Dnia 23.03.2015 roku lekarz prowadząca leczenie wystawiła odwołującemu się zaświadczenie na druku N-9 dla celów starania się o rentę uznając, że jest on niezdolny do pracy. Pismem z dnia 24.03.2015 roku M. J. rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 53 kp z uwagi na długotrwałą nieobecność w pracy z powodu choroby. Nastąpiło to wskutek wniosku jego księgowej, która uważała, że powinien rozwiązać umowę z uwagi na dalszą niezdolność do pracy.

dowód:

- akta ZUS,
- akta osobowe T. J.,
- zeznania M. J.,
- zeznania T. J.

Dnia 25.03.2015 roku T. J. złożył wniosek o rentę. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 13 maja 2015 roku nie został jednak uznany za niezdolnego do pracy i następnie decyzją z dnia 5.06.2015 roku ZUS odmówił mu prawa do renty. Wobec stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS, że jest zdolny do pracy T. J. zwrócił się do brata o ponowne zatrudnienie, na co ten przystał. Orzeczeniem wstępnym lekarskim z dnia 20.05.2015 roku został uznany za zdolnego do pracy na stanowisku menadżer.

Dowód

- akta rentowe odwołującego się,
- akta osobowe T. J.,
- zeznania M. J.,
- zeznania T. J.

W dniu 21.05.2015 r. ubezpieczony T. J. zawarł z M. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 21.05.2015r. Na podstawie tej umowy ubezpieczonemu powierzone zostało stanowisko menadżera w (...)we W. w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 5.950,00 zł brutto miesięcznie. M. J. zatrudnił brata za takim samym wynagrodzeniem jak poprzednio.

M. J. prowadzi restaurację we W. i Ż. oraz sklepik na terenie szpitala w G.. Po rozpoczęciu pracy z dniem 21.05.2015 r. T. J. świadczył pracę co do zasady we W., choć czasami wyjeżdżał również do Ż.. Jako menadżer restauracji T. J. zajmował się nadzorowaniem i kontrolowaniem pracy personelu, przygotowywał oferty, zajmował się zamówieniami. Towar zamawiał telefonicznie, a w razie potrzeby sam go dowoził. Interesował się wszystkim, co dotyczyło restauracji. Sprawdzał też zamówienia, wydawał polecenia pracownikom i podejmował decyzje dotyczące codziennego funkcjonowania restauracji. Jako menadżer restauracji ponadto zajmował się sprawami pracowniczymi tj. wypłacał czasami wynagrodzenie, przygotowywał listy obecności. T. J. przyjmował i rozmawiał z klientami restauracji w przedmiocie imprez okolicznościowych, w razie potrzeby pomagał na kuchni czy też rozwoził pizzę. Wykonywał też prace konserwacyjne w przypadku usterek i koniecznych napraw sprzętu.

T. J. nie był umocowany do reprezentowania prowadzącego działalność gospodarczą M. J. i dlatego część dokumentów przez niego sporządzanych typu oferty, zamówienia itp. podpisywał M. J..

T. J. codziennie pracował w restauracji w godzinach jej otwarcia, na pierwszej zmianie tj. 11.00-19.00 bądź drugiej tj. 13.00-21.00 zmianie. Nie zawsze przebywał jednak w lokalu przez 8 godzin dziennie, gdyż część pracy wykonywał poza nim tj. wykonanie zakupów, przywiezienie produktów, naprawa samochodu, rozwożenie pizzy, wyjazd do restauracji w Ż. itp.

Dowód

- akta ZUS,

- akta osobowe T. J.,
- zeznania M. J.,
- zeznania T. J.
- zeznania A. B.,
- zeznania R. M.
- dokumenty dołączone z pisma M. J. z 25.05.2016 roku k. 68-125,
- listy obecności i listy płac oraz nagranie monitoringu płyta DVD k. 176-177

T. J. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresach od dnia 25.05.2015 roku do dnia 14.06.2015 roku, od dnia 16.07.2015 roku do dnia 25.10.2015 roku oraz od 16.09.2016 roku do stycznia 2017 roku. W ostatnim okresie trzykrotnie przebywał w szpitalu na tygodniowe pobyty i przyjmował leki na zwiększenie odporności. W okresie jego nieobecności w pracy czynności do niego przypisane wykonywał M. J., który wcześniej w czasie pracy brata sporadycznie pojawiał się w restauracji we W.. Ponadto od września 2016 roku część jego pracy typu zamawianie towaru, rozmowa z klientami przejęła A. B., zatrudniona wcześniej od czerwca 2016 roku jako kucharz, obsługa cateringowa.

Dowód

- zeznania M. J.,
- zeznania T. J.
- zeznania A. B.,
- zeznania R. M.
- pisemna informacja ZUS wraz z zaświadczeniami lekarskimi k. 167-173

Pracownicy zatrudniani przez M. J., poza T. J., są zgłaszani do ubezpieczeń społecznych z podstawą wymiaru składek na poziomie minimalnego wynagrodzenia. Również za siebie M. J. deklaruje najniższą możliwą podstawę wymiaru składek.

W 2012 r. jego dochód z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 48 201,51 zł, a przychód 593 410,11 zł w dużej mierze przeznaczony na dalsze inwestycje. W 2013 roku przychód wyniósł 657 292,94 zł, a w 2014 roku 879 027,59 zł przy kosztach 916 709, 91 zł (strata ponad 37 tyś zł- wynikająca z inwestycji wyposażenia lokali). W 2015 roku przychód wyniósł 1 465 315,04 zł, a dochód 122 622, 66 zł.

Dowód

- pisemna informacja ZUS k. 191-192,

- akta ZUS,
- deklaracje podatkowe k. 180
- zeznania M. J.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków, odwołującego się T. J. oraz zainteresowanego M. J..

Sąd podzielił wnioski i tezy wypływające z dokumentów. Ich autentyczność oraz wiarygodność w ocenie Sądu nie budziły zastrzeżeń. Brak było jakichkolwiek podstaw – także takich, które należałoby uwzględnić z urzędu – by dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Stąd stosownie do treści art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone, a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Sąd w całości dał wiarę depozycjom świadków R. M. i A. B. oraz słuchanych w charakterze stron T. J. i M. J.. Zeznania tych osób są w ocenie Sądu wiarygodne, gdyż wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wspólnie tworząc jednolity, logiczny i nie budzący wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego obraz okoliczności sprawy. W dużej mierze relacje świadków i stron znalazły również pokrycie w treści zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach. Razem wzięte te dowody dały jasny obraz badanej rzeczywistości. Podkreślić należy, że świadkowie oraz słuchane strony wskazali na okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia, dotyczące charakteru pracy odwołującego T. J. na stanowisku menadżera restauracji, w szczególności zakresu powierzonych mu i rzeczywiście realizowanych obowiązków w ramach zawartej z M. J. umowy o pracę.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 963) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Z kolei zgodnie z art. 8 ust. 1 za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. W myśl art. 13 pkt 1 obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Przystępując do rozważań prawnych nad powyższym zagadnieniem, należy w pierwszej kolejności sięgnąć do art. 22 § 1 kp. W ujęciu tej normy stosunek pracy to relacja prawna łącząca pracodawcę i pracownika, na której treść składają się wzajemne prawa i obowiązki. Zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy w czasie i miejscu przez niego wyznaczonym za wynagrodzeniem. Swoistość stosunku pracy wyraża się w jego cechach, które odróżniają go od stosunków cywilnoprawnych, a także administracyjno-prawnych, w ramach których świadczona jest praca. Do właściwości tych należą: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter stosunku pracy, osobisty charakter świadczenia pracy, podporządkowanie pracownika wyrażające się przede wszystkim w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy (por. wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1997 r., I PKN 89/97, OSNAPiUS 1998, nr 2, poz. 35).

Zarzut organu rentowego pozorności umowy o pracę w oparciu o przepis art. 83 kc w związku z art. 300 kp był niezasadny. W myśl art. 83 § 1 kc nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów; jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. W doktrynie przyjmuje się, że oświadczenie woli jest złożone dla pozorów wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutków prawnych czynności, przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób lub organów w błąd co do rzekomego dokonania czynności prawnej (por. komentarz do Kodeksu Cywilnego – część ogólna, S. Dmowski i S. Rudnicki Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1998 r., str. 209).

Jak wynika z utrwalonej linii orzecniczej osoba, która zawarła fikcyjną umowę o pracę, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu i nie nabywa prawa do świadczeń wynikających z tego ubezpieczenia (zob. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 32/96, (...), nr 15, poz. 275; i z dnia 17 marca 1998 r., II UKN 568/97, OSNAPiUS 1999, nr 5, poz. 187).

W świetle ustalonego stanu faktycznego w sprawie, nie ulega wątpliwości, że T. J. świadczył pracę na podstawie zawartej z M. J. umowy o pracę. Potwierdzają to w sposób jednoznaczny nie tylko zeznania stron niniejszego postępowania, ale przede wszystkim wiarygodne zeznania świadków. Nie była to doraźna, w miarę wolnego czasu i ochoty osoby pomagającej i nieodpłatna pomoc jaka zwyczajowo jest świadczona bratu, lecz praca stała, ciągła, podporządkowana i odpłatna na rzecz określonego pracodawcy, którym może być również członek rodziny. Prawo pracy nie zawiera ograniczeń dotyczących zatrudniania rodzeństwa. Podkreślić należy, że nie można przyjmować pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, w sytuacji, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca pracę tę przyjmował (zob. wyroki SN: z dnia 14.03.2001r., II UKN 258/00, OSNP 2002/21/527, z dnia 04.08.2005 r., II UK 321/04, OSNP 2006/11-12/190). T. J. z dniem 21.05.2015r. podjął pracę w ramach stosunku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy i wykonywał ją, a pracodawca świadczenie to przyjmował - co w świetle przekonującego stanowiska Sądu Najwyższego, wyklucza przyjęcie pozorności umowy o pracę.

Brak jest również podstaw do twierdzenia, że celem zawartej umowy o pracę był brak woli rzeczywistego jej świadczenia z jednej strony i brak woli korzystania z tej pracy przez drugą stronę oraz, że umowa o pracę została zawarta w celu nabycia przez T. J. uprawnień do świadczeń ubezpieczeniowych. W świetle judykatury, jeden z celów zawarcia umowy o pracę w postaci uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą (art. 58 § 1 k.c.). O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno - rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowana jako obejście prawa (zob. wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 r., II UK 334/07, OSNP 2009/23-24/321).

Odnosząc się do zarzutów organu rentowego, że podczas poprzedniego okresu zatrudnienia od 1.09.2013 r. do 25.03.2015 r. T. J. przepracował tylko 10 dni, a następnie od 11.09.2013 roku nieprzerwanie był niezdolny do pracy i pobierał świadczenia z ZUS, należy wskazać, że jest to nieprawidłowe. Podkreślić bowiem należy, że ten okres zatrudnienia był przedmiotem badania Sądu w sprawie IV U 509/14 i zapadł w niej wyrok uwzględniający odwołanie. Prawomocne więc zostało przesądzone pomiędzy stronami, że T. J. podlegał od 1 września 2013 roku obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. J.. Sąd ustalił, że między stronami powstał ważny stosunek pracy i był on faktycznie realizowany. Te okoliczności i ustalenia wiążą więc obie strony niniejszego postępowania (art. 365 kpc). Nie można więc wywodzić z powyższych faktów niekorzystnych dla odwołującego się wniosków.

Podkreślić ponadto należy, że co prawda po zawarciu aktualnej umowy o pracę od dnia 21.05.2015 roku T. J. już po kilku dniach stał się niezdolny do pracy, bo od dnia 25.05.2015 roku i był niezdolny do dnia 14.06.2015 roku, a następnie od dnia 16.07.2015 roku do dnia 25.10.2015 roku, ale kolejna niezdolność powstała dopiero we wrześniu 2016 roku. Świadczył więc nieprzerwanie pracę w okresie od końca października 2015 roku do połowy września 2016 roku i M. J. odprowadził za niego należne składki do ZUS. Trudno więc mówić w takim przypadku o pozorności umowy o pracę, czy też jej zawarciu li tylko w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że T. J. pomimo młodego wieku cierpi na kilka poważnych schorzeń i są one bezspornie stwierdzone, często jest hospitalizowany.

Podnoszony przez ZUS fakt rozwiązania umowy o pracę w marcu 2015 roku i ponownym jej nawiązaniu w maju 2015 roku nie może prowadzić do przyjęcia tezy o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Zauważyć należy bowiem, że dnia 23.03.2015 roku lekarz prowadząca leczenie wystawiła odwołującemu się zaświadczenie na druku N-9 dla celów

starania się o rentę uznając, że jest on niezdolny do pracy. Pismem z dnia 24.03.2015 roku M. J. rozwiązał więc z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 53 kp wskutek wniosku księgowej, która uważała, że powinien rozwiązać umowę z uwagi na dalszą niezdolność do pracy. Następnie dnia 25.03.2015 roku T. J. złożył wniosek o rentę, ale orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 13 maja 2015 roku nie został jednak uznany za niezdolnego do pracy. Wobec stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS, że jest zdolny do pracy T. J. zwrócił się do brata o ponowne zatrudnienie, na co ten przystał i orzeczeniem wstępnym lekarskim z dnia 20.05.2015 roku lekarza medycyny pracy został uznany za zdolnego do pracy na stanowisku menadżer. Oczywistym jest, że M. J. nie musiał rozwiązywać umowy o pracę w trybie art. 53 kp, ale nie jest prawnikiem i uczynił tak wskutek wniosku księgowej oraz faktu, że lekarz prowadząca leczenie brata uznała, że jest on niezdolny do pracy. Następnie po stwierdzeniu przez ZUS, że jest zdolny do pracy zdecydował się na ponowne zatrudnienie brata. Nie można się temu dziwić, chodzi przecież o brata, do którego ma zaufanie. Z relacji M. J. jednoznacznie wynika, że chodzi przecież o osobę która zamiast niego zajęłaby się całością spraw związanych z codziennym prowadzeniem restauracji, osobę godną zaufania, która będzie sprawowała nadzór nad pracownikami i dysponowała nierzadko dużą gotówką.

Z tych samych względów nie można kwestionować ważności zawartej między odwołującym się a M. J. umowy tylko dlatego, że T. J. jako menadżer miał zarabiać znacznie więcej niż pozostali pracownicy. Zgodne z doświadczeniem życiowym jest założenie, że osoba zarządzająca restauracją musi zarabiać więcej niż szeregowi pracownicy. Przychody uzyskiwane z prowadzonej przez M. J. działalności gospodarczej pozwalały mu na zatrudnienie menadżera za wskazane w umowie wynagrodzenie (w 2015 roku przychód wyniósł 1 465 315,04 zł, a dochód 122 622, 66 zł). Ustalono zostało ono w kwocie identycznej jak poprzednio. Ponadto doświadczenie życiowe wskazuje też, że pracodawca w stosunku do członków swojej rodziny jest bardziej skłonny ustalić wyższe wynagrodzenie niż w stosunku do innych pracowników.

Zauważyć należy, że organ rentowy, który zakwestionował ważność umowy o pracę jako tytuł ubezpieczenia, powinien był w sposób nie budzący wątpliwości udowodnić pozorność kwestionowanej umowy o pracę. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Organ rentowy w trakcie niniejszego procesu, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, nie wykazał, że strony zawarły umowę o pracę dla pozorów bądź w celu obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji, na podstawie powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc.